

De perenboomgaard

Hij staat er verweesd bij, de perenboom. Al eerder was hij onderwerp van heftige discussie: kan hij blijven of moet hij weg? Inmiddels zijn we er met z'n allen over eens dat hij moet blijven... als dat tenminste mogelijk is. Als we niet hadden ingegrepen, was hij al meerdere keren gerood. Het boren van de palen ten behoeve van de fundering is de laatste ontwikkeling die zijn leven bedreigt. De monsterlijke machine die de gaten van twaalf meter diep gaat boren moet ter plekke kunnen manoeuvreren. Die palen moeten er komen, dat verdraagt verder ook geen uitstel.

We hebben veelvuldig overlegd met de 'palenboer' hoeveel ruimte hij nodig heeft. En vervolgens meten, meten en nóg eens meten. Want meten is weten... We denken, hopen (sommigen bidden wellicht) dat het moet kunnen al zullen er misschien nog wat takken sneuvelen. In de kuilen die voor de fundamenteen gegraven zijn, zie je zijn wortels uitsteken. Op de dag dat de palenboormachinist aan zijn diepgravende werk gaat, zal de man

met de kettingzaag paraat staan. Nu maar hopen dat hij niet in actie hoeft te komen. De oude boom heeft dit jaar nog uitbundig vrucht gedragen. Als straks de palen in de grond zitten zal blijken of hij er nog staat. De toekomst zal dan leren of hij deze maltraitance heeft overleefd of niet. Wij hebben er alles aan gedaan wat in ons vermogen lag en ons geknok om zijn voortbestaan rechtvaardigt een naamswijziging: de Lindehoeve alias de Perenboomgaard.

Jacques

November 2018

Foto: Bert Simons nov. 2018